

‘Wat ik echt weer heb moeten leren,
is me te vervelen’

Siemon de Jong (48)

Met ‘Taarten van Abel’ genomineerd voor de Beeld en Geluid Award

Tijd van leven

Wat was uw beste tijd?

‘Mijn kleuterschooltijd, daar was ik nog zonder géne creatief en de kleuterleidster was volgens mij verliefd op me. Ik mocht vanuit Monnickendam met de boot naar Amsterdam, er was nog geen IJ-tunnel. Monnickendam is prachtig en ik kom er nog graag, maar Amsterdam was toch wel wat anders. Het eerste wat ik dan zag als we aankwamen, waren de etalages van de Bijenkorf – gemaakt door Benno Premssela. Adembenemend.’

Wat zou u met een zee van tijd doen?

‘In een camper van Canada naar Patagonië rijden, via Turkije naar alle “-stannen”, of doe eens gek: lekker heel Afrika door. Maar leuker nog dan vakantie is het om mensen op te zoeken. Ik heb vrienden over de hele wereld. Vorig jaar was ik in Shanghai bij een vriend, daar landde ik ’s morgens met het vliegtuig en ’s middags stond ik gelijk al op een leuke receptie. En Shanghai is groot, hoor, daar kom je echt niet alleen doorheen. Iemand in een stad kennen scheelt: je weet meteen waar het hart van de stad klopt.’

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Mijn moeder was er altijd, ze was de allerliefste moeder van de hele wereld. De hele dag was het restaurant: de een ontbeet om acht uur en daar zat ze bij, de ander ontbeet om tien uur en daar zat ze ook bij. Ik heb heel veel aandacht gekregen, ik ben een beetje té verwend, vind ik eigenlijk. Niet in materiële zin, hoor, maar ze kon het bijvoorbeeld niet *handelen* als er mannen in haar keuken stonden, dat was echt haar domein. En ik hoefde mijn kamer nooit op te ruimen. Nu denk ik: mens, had me toch godverdomme een schop onder mijn reet gegeven. Een vriend van mij is diplomatenzoon en had altijd bediening, maar hij moest toch elke dag zelf zijn overhemd strijken. Mijn moeder was een lieverdje, maar ze had beter kunnen zeggen: ruim je kamer eens op!’

Wat is voor u vrije tijd?

‘Wat ik echt weer heb moeten leren, is me te vervelen. Toen ik eenenveertig was, ben ik er helemaal doorheen geschoten, ik voelde nooit wanneer ik moe was. Ik kon alleen nog maar huilen en ik vond niets meer leuk. Daar zit je dan met een succesvol bedrijf en een leuk tv-programma, nou, dat kan je dan allemaal geen moer meer schelen. Ik zeg moeilijk nee, daar probeer ik nu strenger in te zijn. Want wat ik gemerkt heb, is dat je ook van leuke dingen opgebrand kunt raken. Inmiddels kan ik er intens van genieten om op zondag in mijn trainingsbroek op de bank kranten te gaan liggen lezen.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

